

Rolurile se schimbă apoi: mireasa nu se mai roagă „ajutați-mă să caut pe Mire”, căci de fapt ea L-a regăsit, ci acum fiicele Ierusalimului o întrebă: »Unde S-a dus Preaiubitul tău, tu cea mai frumoasă dintre femei?« (cap.6,1). Ele întrebă mireasa: »Încotro a apucat Preaiubitul tău, ca să-L căutăm și noi împreună cu tine?«. Acesta este rezultatul, când ea vorbește despre frumusețea Domnului Isus, și anume, că fiicele Ierusalimului vor să o ajute să-L caute. Nu este aceasta consecința când noi vorbim despre ceea ce noi am găsit la Domnul Isus? Noi suntem poate deseori preocupați să învățăm și să sfătuim pe frații și surorile noastre în toate privințele. Nu ar trebui să facem ceea ce au făcut ucenicii cu Toma, când i-au spus simplu: »Noi am văzut pe Domnul?« (Ioan 20,25). Acesta era motivul pentru care Toma a vrut ca data viitoare să fie cu ei. Atunci este posibil ca frații și surorile care sunt mai puțin duhovnicești decât noi să-L dorească și să spună ceea ce spune aici: »Încotro a apucat Preaiubitul tău, ca să-L căutăm și noi împreună cu tine?«. Întrebarea fiicelor Ierusalimului dovedește că ele nu înțeleg că ea L-a găsit realmente. Mireasa a spus tocmai că El S-a reîntors la ea și că ea este acum iarăși în părtășie cu El, de îndată ce a alungat din inima ei tot ce nu se cuvenea să se găsească în ea și ea a fost umplută de El.

Ea însăși explică în versetul 2: »Iubitul meu S-a pogorât la grădina Lui, la stratul de mirese, ca să-Și pască turma în grădini, și să culeagă crini«. Noi am văzut în cap. 4,12-16 și cap. 5,1 cine este grădina Mirelui: aceasta este mireasa însăși. El a zis: tu ești o grădină închisă. El a făcut să iasă la iveală aceste mirese de la ea, despre care este vorba aici în versetul 2. El a lăsat în capitolul 5 să sufle vântul de nord și vântul de sud, pe când El a trebuit să o ducă în singurătate. Urmarea a fost că ea nu s-a întristat, ci că miresele au început să curgă, că ea a început să primească toate aceste frumuseți, pe care ea le-a găsit la Domnul Isus. Și El Însuși vine aici la mireasa Sa, ca să savureze ceea ce găsește la ea. Pe ce drum trebuie să ne conducă câteodată Domnul, pentru ca aceste mirese să înceapă să curgă! Câteodată trebuie chiar să ni se pară că pentru un moment El ne-a lăsat singuri.

Ea ajunge să spună în versetul 3: »Eu sunt a Iubitului meu, și Iubitul meu este al meu«. În capitolul 2,16 ea spune: »Preaiubitul meu este al meu, și eu sunt a Lui«. Am văzut că aceasta este prima experiență a unui om care a ajuns să se convertească. El se gândește în primul rând la ceea ce a obținut, așa ca Andrei care spune Lui Petru: »Noi am găsit pe Mesia« (Ioan 1,41). Mai târziu, când a progresat, el a fost, ca să ne exprimăm așa, găsit de Mesia, și a devenit conștient că - și așa trebuie să devină fiecare credincios -: »eu sunt al Preaiubitului meu«. Când am găsit toată această frumusețe în Persoana Sa, devenim conștienți că: eu sunt proprietatea acestei Persoane minunate; mâinile Sale țin toată lumea, și mă țin și pe mine, picioarele Sale sunt așa de tari, că prin nimic din lume nu se vor putea clătina din locul lor, și aceste coapse tari sunt acelea care mă poartă și pe mine în greutățile mele mari și în necazurile mele; Domnul nu mă va părăsi. Aceasta este o conștiență și mai profundă, pe care mireasa abia acum o exprimă: »Eu sunt a Preaiubitului meu«.

Atunci Domnul Isus Însuși începe să-i vorbească. Ce copleșitor și mișcător este felul în care El face aceasta! Ce ai gândi tu, dacă mireasa ta ți-ar fi spus: eu nu am nici un interes față de tine, lasă-mă în pace. Așa L-a lăsat ea afară în noapte, și Domnul a trebuit să plece de la ea. Nu am fi avut noi înțelegere, dacă El ar fi venit la ea și i-ar fi adresat cuvinte pline de reproșuri pentru neatenția ei și respingerea de care a avut parte? Însă El nu face aceasta. Așa este Domnul Isus. El vine la noi, așa cum a venit la Pavel. Pe când Pavel, în Faptele Apostolilor 23, stătea în fața Sinedriului, el nu și-a arătat partea sa cea mai bună. El folosește un truc, ca să întărească pe farisei și pe saducheii unii împotriva altora și nu recunoaște pe marele preot. Aceasta nu este o dovadă de călăuzire a Duhului Sfânt, căci Duhul nu spune: eu nu am știut că este marele preot. Acesta nu era Pavel în partea sa cea mai bună. Ne-am fi putut aștepta ca Domnul să vină la el peste noapte și să-i spună: Pavele, cum poți face tu aceasta, de ce nu te-ai încrezut în Mine? Dar Domnul vorbește numai despre partea pozitivă și spune: »Îndrăznește, Pavele; căci, după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot așa trebuie să mărturisești și în Roma« (versetul 11). Ce mângâiere, fără nici un reproș. Așa vorbește El aici miresei. El nu o critică, ci laudă frumusețea ei. Căci nu a devenit frumusețea ei mai mare pentru El, după ce a trecut prin acele exerciții duhovnicești? »Frumoasă ești, iubito, ca Tirța, plăcută ca Ierusalimul« (versetul 4). Tirța și Ierusalimul erau

capitalele Israelului; Ierusalimul era capitala imperiului celor două seminții, și Tirța capitala imperiului celor zece seminții, din timpul domniei lui Ieroboam, până când Omri a construit Samaria (1 Împărați 14,17; 15,33; 16,23,24,29). Vedem aici că slava poporului lui Dumnezeu, a rămășiței, va deveni slava întregului Israel, când cele douăsprezece seminții vor fi iarăși unite, după ce El le va fi adus înapoi în țară. Atunci nu va mai fi o rămășiță în mijlocul popoarelor, ci tot Israelul va fi mântuit, pentru că toți necredincioșii au fost stârpiți (vezi Isaia 60,21; Romani 11,26), și cele zece seminții s-au unit cu cele două seminții. Atunci mireasa va fi »plăcută ca Ierusalimul«. Da, ea are nevoie ca El să-i spună aceasta, căci este timpul când popoarele vor trece pe lângă Ierusalim și vor zice: » Aceasta este cetatea despre care se zicea că este cea mai frumoasă, și bucuria întregului pământ?« (Plângerile lui Ieremia 2,15). Da, Dumnezeu spune, aceasta este. Pentru Mine ea rămâne o cetate plăcută și Eu o voi primi iarăși. Acest oraș va fi în viitor iarăși bucuria întregului pământ (Psalmul 48,1-8). Dumnezeu vede în această rămășiță, în timp ce ea este încă în strâmtorare, frumusețea acestui oraș.

Însă nu este încă timpul binecuvântărilor, căci aici se spune că rămășița este cumplită, ca o ceată de războinici. Domnul îi zice prin prorocul care spune: »Scoală-te, fiica Sionului, și treieră! Căci îți fac un corn de fier și o copită de aramă, ca să sfărâmi multe popoare« (Mica 4,13). Aceasta va avea loc când ea se va întoarce înapoi din ținutul de sus al Iordanului, când căpeteniile lui Iuda se vor scula împotriva dușmanilor (vezi Mica 5,4), și locuitorii Ierusalimului le vor da ajutor și sprijin (Zaharia 12,1-9). Atunci Iuda și Ierusalimul se vor lupta (Zaharia 14,14). Atunci vor fi înălțate aceste steaguri. Mirele îi admiră în luptă și spune: »Tu ești cumplită ca niște oști sub steagurile lor«.

Cât de mult va fi El impresionat prin ceea ce înseamnă ea pentru El! Cât de mult va fi El copleșit de frumusețea ei, care deja a început să înflorească, așa că El spune: »Întoarce-ți ochii de la Mine, căci Mă tulbură« (versetul 5). Nu este acesta un cuvânt impresionant, că Domnul Isus ne spune ceea ce spune și rămășiței, că ochii noștri Îl copleșesc? Poate Domnul Isus să fie copleșit, biruit de noi? Da, Domnul Isus vrea să ni se prezinte ca fiind biruit. Vedem aceasta la ucenicii care mergeau spre Emaus, când L-au rugat să rămână la ei. El S-a făcut că vrea să meargă mai departe (Luca 24,28-29). De ce face El aceasta? Pentru că vrea cu plăcere să Se lase învins, pentru că vrea cu plăcere ca noi să stăruim de El, și astfel dorința noastră să crească, și cu mai multă putere să-I facem astfel cunoscut această dorință a noastră. Atunci Domnul Isus se lasă biruit de o asemenea dragoste și o asemenea dorință. Așa este și în Exod 32,9-14,32. Dumnezeu spune acolo: Eu voi nimici poporul care s-a închinat vițelului de aur, și Eu te voi face, pe tine, Moise, un popor mare. De ce spune Dumnezeu aceasta? Nu știa El ce va face? Însă El vrea cu plăcere să Se lase biruit de Moise, care se pleacă înaintea lui Dumnezeu și-I spune: O, Dumnezeule, atunci ștergemă din cartea Ta și lasă poporul să meargă mai departe. Căci ce vor zice celelalte popoare, că Tu nu vei putea duce acest popor în țară. Nu Te gândești Tu la promisiunile Tale față de Avraam, Isaac și Iacov? Apoi se spune acolo că Dumnezeu S-a căit de răul pe care voia să-l facă lui Israel. Dumnezeu se lasă învins de dragostea lui Moise. Acest Dumnezeu mare și puternic cedează atunci când găsește dragoste și dorință la iubiții Săi. Așa este și aici la Domnul Isus. Ochii ei, care privesc la El plini de dorință și de bucurie, pentru că El a venit înapoi la ea, Îl copleșesc atât de mult, încât El, așa cum se spune aici, o roagă: »Întoarce-ți ochii de la Mine«.

În versetele următoarele El face aceeași descriere a ei, ca și în capitolul 4,1-3, cu aproape aceleași cuvinte. Cineva ar putea întreba: de ce repetă Scriptura aceste cuvinte? Nu este uimitor că El vedea încă la ea aceeași frumusețe, pe care El a găsit-o la ea înainte ca ea să-I fi devenit necredincioasă? Admirația Lui față de ea nu a scăzut! El pronunță aceleași cuvinte, ca să arate că dragostea Lui față de ea nu s-a micșorat. Dragostea Lui nu se poate micșora, nu poate fi mai slabă prin necredința noastră. El rămâne Același, și dovedește că simpatia Lui față de ea nu a scăzut. Părul ei Îi arată încă dependența ei față de El și supunerea ei, cu toate că ea a fost independentă, mergând pe un drum propriu. Încă mai sunt aceiași dinți, care vorbesc despre mistuirea hranei duhovnicești, frumoși pentru El, cu toate că ea nu a dorit după această hrană, ci a fost indiferentă față de El. Tâmpilele ei sunt încă o rodie tăiată. Noi am văzut că această rodie vorbește despre

roadele care rezultă din preocuparea cu Domnul, cu toate că ea nu a avut timp pentru El, să se gândească la El, ci a preferat mai bine să doarmă. Însă după ce Domnul a adus-o înapoi, se vede că dragostea Lui nu s-a micșorat. El admiră la ea tot aceleași lucruri. Cum este posibil aceasta? Pentru că El a pus toată această slavă peste ea. Tot ce El admiră la ea, este ceea ce El Însuși a lucrat în ea. Oricât de mare ar fi câteodată necredințioșia noastră, ea nu poate să ia, sau să micșoreze ceea ce El Însuși a lucrat, sau a pus în noi. El rămâne Același, și de aceea ne vede și pe noi neschimbați, căci ceea ce suntem, suntem în El. El a pus această slavă peste mireasă, așa că Solomon, care a avut așa de multe femei, spune chiar (versetul 8 și 9), că se găsește *numai una* care înseamnă realmente totul pentru inima sa. Când Domnul Isus se va reîntoarce pe pământ, vor fi mulți care-L vor asculta și-L vor iubi; vor exista douăsprezece seminții ale lui Israel. Vor fi multe popoare care se vor urca în fiecare an la Ierusalim ca să serbeze sărbătoarea corturilor. Însă Domnul Isus spune: toate aceste împărătese și toate aceste țiiitoare nu se pot compara cu una, care este mireasa Mea: orașul Ierusalim. »Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate« (Proverbe 31,29). Aceasta este mireasa pe care El Și-a ales-o, acesta este orașul adevăratului Fiu al lui David. Toate orașele lumii nu au pentru El nici o valoare, în comparație cu orașul Ierusalim. Toate popoarele își au orașele lor proprii, și toate aceste orașe au frumusețea și slava lor proprie (Psalmul 87). Da, ce multe orașe sunt totuși care în exterior sunt mult mai frumoase și mai minunate decât Ierusalimul. Însă Mesia spune că pentru El se găsește numai unul.

»*Numai una* singură este porumbița Mea, neprihănită Mea; ea este singură la mama sa, cea mai aleasă a celei ce a născut-o« (versetul 9). Mama este Israel, și Israelul a dat la iveală multe orașe. Însă Domnul spune: din toate aceste orașe, numai unul se găsește pentru Mine; nu pentru că Eu văd în el o frumusețe exterioară deosebită - el va fi un oraș pe jumătate pustiit, atunci când Domnul Isus va reveni pe pământ - ci pentru că el este orașul unde David și-a înălțat tronul de domnie și unde el a adus chivotul. Psalmul 87 spune: »Domnul iubește porțile Sionului mai mult decât toate locașurile lui Iacov. Lucruri pline de slavă au fost spuse despre tine, cetate a lui Dumnezeu!« (versetul 2,3). Aceasta găsim noi aici. Toate aceste femei, deși Îl iubesc, și Domnul are simpatie și față de ele, nu se pot compara cu orașul pe care Dumnezeu îl iubește mai mult decât toate orașele lui Iuda; da, mai mult decât toate orașele lumii: Rahab, Filistenii, Tir și Etiopia. Mai pe sus de toate, El îl iubește pe acesta, căci Psalmul 87 spune: »Acesta S-a născut acolo«; Mesia a ieșit din acest loc (vezi Zaharia 6,12). De aceea este el orașul ales. După ce Psalmul 78 spune că Dumnezeu a părăsit Silo ca locuință a Sa (versetul 60), citim că El nu Și-a ales nici pe Efraim (versetul 67). Efraim era cea mai mare seminție, care, în ceea ce privește slava naturală, are întâietate; însă Dumnezeu a pus la o parte slava omenească. El a ales seminția lui Iuda și muntele Sionului, pe care le-a iubit, ca să locuiască acolo. De ce? Din cauza robului Său David (versetele 68-72). Și Psalmul 132 spune că Sionul este locul de odihnă al lui Dumnezeu, locul pe care El l-a ales, unde El a dorit să locuiască, și unde El va locui în mijlocul poporului Său pe pământ, atâta timp cât pământul va exista. El găsește apoi aici, în această creatură blestemată, în această lume care l-a alungat odinioară, în sfârșit un loc de odihnă. Dumnezeu se va odihni apoi, așa ca în ziua a șaptea a creației, de toate lucrările Sale. Domnul Isus, care este Creatorul, va găsi pe acest pământ un loc de odihnă, căci orașul pe care El l-a ales Îi va da această odihnă. Țefania 3,17 spune: »Domnul, Dumnezeul tău, este în mijlocul tău... El va tăcea (se va odihni) în dragostea Sa«. Atunci fiicele o vor vedea și o vor numi fericită, împărătesele și țiiitoarele o vor slăvi (versetul 9 b). Popoarele vor veni de la marginile pământului la Ierusalim și se vor minuna de acest oraș. De ce se vor minuna ei de acest oraș? Locuitorii New-York-ului, Romei și Tokio-ului nu vor prețui mult mai mult slava propriilor lor orașe? Ei se vor minuna, pentru că Domnul Isus este acolo, pentru că El locuiește acolo, și din cauza frumuseții pe care El a pus-o în acest oraș (Ezechiel 16,14). Slava divină va ieși din acest oraș. De aceea fetele îl vor numi fericit. Psalmul 45,12 spune că până chiar și fetele Tirului, un vechi dușman al poporului, vor veni cu daruri la orașul Ierusalim (vezi Psalmul 45,9 și 14). Ce loc are acest oraș în hotărârile lui Dumnezeu! El va fi centrul întregului pământ, unde popoarele vor veni să vadă pe Acela care a ieșit din acest oraș, respins odinioară de Israel, bătut pe obraz. Din cauza aceasta orașul va trece

prin suferințe îngrozitoare. Însă în cele din urmă Mesia va reveni, nu cu mânie, sau cu dojană, ci cu aceste cuvinte, ca să demonstreze toate lucrurile pe care El le-a găsit în el, și să-i spună că pentru El are aceeași valoare mare, pe care a avut-o și înainte. Atunci porțile Ierusalimului se vor deschide pentru El, și Împăratul slavei va intra. Ce timpuri fericite așteaptă pe acest oraș!

Mirele încheie descrierea miresei cu cuvintele din versetele 10-12. Găsim acolo punctul culminant, căci Domnul o descrie în cele din urmă așa cum va arăta ea când El va reveni și cum ea va strălucii în gloria împărătească. El, ca Împărat, iar ea ca împărăteasă la dreapta Sa, împodobită în aur din Ofir (Psalmul 45,9). În privința aceasta trebuie să accentuez încă o dată ceea ce am spus deja mai înainte, că tot ce găsim în această carte este totdeauna numai o anticipare a realității. Credința se poate așeza înapoia lucrurilor, cu toate că lucrurile însăși nu sunt încă prezente. Ea ia totul în stăpânire, ceea ce în realitate va avea loc în viitor. Aceasta este o caracteristică foarte remarcabilă a acestei cărți, și foarte bogată în învățături pentru noi. Deja în capitolul 1,4 am citit: »Împăratul mă duce în odăile Lui«. Însă în ultimul verset al Cântării Cântărilor ni se arată că în realitate El încă nu este prezent aici, ci că mireasa privește după venirea Sa, când spune: »Vino repede, Iubitule!« Însă prin credință ea se vede deja în această poziție, și Mirele Însuși o întărește în această credință, tocmai prin cuvinte ca cele pronunțate de El aici. Căci, când va străluci ea ca zorile? Aici mireasa este văzută mereu în noapte, împrejurările în care se găsește, sunt întuneric. Mirele este în realitate încă absent, deși El îi este duhovnicește foarte aproape. Și totuși, în credință și prin Cuvântul lui Dumnezeu ea aude cuvintele Mirelui, care o descrie așa cum ea va arăta atunci când vor veni zorile dimineții. Ea însăși va străluci ca zorile dimineții. Aceste zori ale dimineții vin abia când vine ziua Domnului. Această zi nu este ziua Necazului cel mare, cum se spune câteodată, ci ea începe când Iehova va apărea aici pe pământ, și acesta este Domnul Isus (vezi de exemplu Ioan 12,41). El va reveni pe pământ și atunci va începe ziua când El va domni peste toate lucrurile, ca Domn, aceasta înseamnă în primul rând ca Iehova, însă și ca Acela care ca om a fost făcut de Dumnezeu Domn și Hristos (Faptele Apostolilor 2). Aceasta este ziua Domnului, când El va reveni ca Soare al neprihănirii (Maleahi 4), și când slava Sa va strălucii peste mireasă, peste rămășiță. De aceea va face El să vină ziua Domnului, și ea va arăta, așa cum spune aici, ca zorile dimineții, frumoasă ca luna, curată ca soarele.

Sunt de fapt cuvinte care sunt întrebuițate pentru Domnul Isus Însuși. Dumnezeu spune în Psalmul 89 că va ține legământul Său cu David până în veșnicie, și: »Sămânța lui va dăinui în veci, scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele; ca luna va dăinui pe vecie, și ca martorul credincios din cer« (versetul 36-37). Ca soarele, este un tablou al Domnului Isus, îl vedem în Maleahi 4. Despre lună ne mai putem imagina că este un tablou al miresei, căci luna este un corp ceresc care nu are lumină proprie, ci reflectă lumina soarelui. Așa și noi, aici pe pământ nu avem lumină proprie, ci putem numai să răspândim lumina cerească, aceea pe care noi am primit-o de la soare, de la Domnul Isus Însuși (vezi 2 Corinteni 3,18).

Aici însă se spune că ea însăși va străluci ca soarele. Slava Domnului Isus va străluci peste ea, însă și ea va răspândi o lumină minunată. În Evanghelia după Matei 13 se spune - într-adevăr în legătură cu altceva, însă este același punct de vedere - că cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor (versetul 43). Aceasta este slava miresei! Și noi știm deja de la Ioan, că el a avut pe insula Patmos viziunea femeii care era îmbrăcată cu soarele și luna era la picioarele ei, și purta pe capul ei o cunună din 12 stele; aceasta este slava adevăratului Israel, după inima lui Dumnezeu. Tot Israelul va fi mântuit (Romani 11,26), însă aceștia sunt aleșii poporului acestuia; »Israelul lui Dumnezeu« (Galateni 6,16). Și ei vor lumina ca soarele în Împărăția Domnului Isus, Soarele omenirii aici pe pământ. În Apocalipsa 12 avem o referire la ceea ce citim în Geneza 37, că Iosif vede în vis cum soarele și luna și 11 stele se pleacă înaintea lui. Iosif este acolo un tablou al Domnului Isus ca Mesia, înaintea căruia, în cele din urmă, s-au plecat frații săi. Aceasta s-a împlinit cu Iosif. Însă același tablou îl folosește Duhul Sfânt în Apocalipsa cu privire la slava rămășiței viitoare. Nu este harul Domnului, că pe această rămășiță disprețuită, pe acest popor mic și chinuit, care va murmura din țărână (Isaia 29,4), El îi va salva din groapă (Zaharia 9,11), când

va reveni și îi va face să strălucească ca soarele și ca luna? Ce perspectivă! Și Domnul Isus îi vede aici deja așa; deși el (orașul) nu este încă așa de departe, El descrie această slavă pe care el o va avea atunci. »Frumoasă ca luna, curată ca soarele, cumplită ca niște oști sub steagurile lor«. Lumina divină, pe care ea o va răspândi, o va face destoinică pentru luptă. Lumina lui Iehova, care va veni peste ei, va mânia pe dușmanii lor (Isaia 60,1,2,12). Când Domnul Isus va reveni și îi va da această slavă, El va trebui să conducă războiul, pentru ca să întemeieze Împărăția. În Zaharia 14 citim că Iehova va coborî din ceruri și se va lupta așa cum s-a luptat în Vechiul Testament. Și cum s-a luptat Dumnezeu în Vechiul Testament? Sigur, o singură dată, nemijlocit, cu propriile Sale mâini, când 185.000 de oameni dintre asirieni au fost bătuți de îngerul Domnului. În general Domnul lupta folosind poporul Său pentru luptă, dându-i o putere deosebită și lucrând prin minuni din cer, pentru a le da victoria. Așa va fi și când va veni Domnul Isus. El va bate pe dușmanii Săi, însă rămășița va juca un rol important în această luptă. Am arătat deja aceasta în versetul 4, unde găsim aceeași expresie. Când El va da domnia miresei, ea va fi cumplită »ca niște oști sub steagurile lor«, pentru că ea va lupta împreună cu El împotriva dușmanilor, care vor trebui bătuți înainte ca Domnul să poată întemeia Împărăția.

Urmează apoi un cuvânt remarcabil. Am spus deja de mai multe ori, că partea principală a acestei cărți (de la capitolul 3,6 până la capitolul 8,4) se împarte în trei secțiuni. La sfârșitul primei secțiuni am văzut că Domnul Isus are o grădină (capitolul 4,12; 5,1). Și acolo spune foarte clar cine este grădina. El Însuși spune: »Ești o grădină închisă sora Mea, mireasa Mea«. El compară rămășița Ierusalimului (sau într-un sens mai larg, rămășița lui Iuda) cu o grădină de plante și pomi, și spune că El vine în grădina Sa, ca să savureze roadele ei. Apoi vedem aici că secțiunea a doua se sfârșește de asemenea cu revenirea Domnului Isus în grădina Sa. Însă despre ce grădină se vorbește aici? »M-am coborât în grădina cu nuci, ca să văd verdeța din vale, să văd dacă a înmugurit via, și dacă au înflorit rodiile« (versetul 11). Este imposibil ca aici să fie vorba de rămășiță, căci la rămășiță El a găsit de mult aceste roade. El a descris deja la mijlocul acestei secțiuni roadele care vor fi aduse în timpul încercărilor. Aici se vorbește - și acesta este un gând important - că de îndată ce El vede mireasa în slava sa împărătească (versetul 10), mărturisește că are o grădină mult mai mare decât rămășița din Iudeea. Este important să luăm în seamă această afirmație. Căci, care parte din Israel va intra în Împărăția păcii? Nu numai rămășița din Ierusalim și Iudeea, care va trece prin Necazul cel mare, ci Domnul Isus va fi, după ce va reveni pe pământ, un steag al popoarelor de pe munte. Toți cei izgoniți din Israel și toți cei împrăștiați din Iuda se vor strânge sub acest steag (Isaia 11,12). Atunci vor fi strânși din toate colțurile pământului, nu numai cei rămași din cele două seminții - în măsura în care nu se vor fi reîntors în țară - ci și o parte din cele zece seminții, care acum sunt ascunși, dar care atunci vor fi aduși înapoi de Dumnezeu. Domnul Isus va avea o rămășiță nu numai în Ierusalim. Este adevărat, că mireasa va sta la dreapta Sa, ca împărăteasă. Însă când El va reveni din cer, El va coborî în grădina cu nuci. Nucile nu mai sunt niciunde numite în Biblie. Ele sunt niște roade care vorbesc despre ceea ce în afară este tare și inaccesibil, la care nu se poate descoperi nimic prețios, dar care totuși înlăuntrul conțin delicatose ascunse. El va consuma aceste roade când va reveni. Sunt aceleași gânduri pe care le găsim în Psalmul 73, unde Asaf vorbește profetic despre aceste zece seminții: »Mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă« (versetul 24). După ce slava Domnului Isus va fi descoperită, așa cum găsim prezentat aici, și rămășița celor două seminții va fi ridicată la slava împărătească, El va primi și va conduce cele zece seminții ascunse. Atunci El va aduna roadele ascunse aflate în afara rămășiței iudaice. El va coborî, așa cum a făcut-o în Exod 3, pe când poporul Său era în strâmtorare. El spune acolo: »Am văzut asuprirea poporului Meu ... M-am coborât ca să-i izbăvesc din mâna egiptenilor« (versetul 7-8). Tot așa se va coborî El îndată. El se va coborî din cer, ca să vadă dacă văile sunt verzi și dacă via a înmugurit, și dacă rodiile au înflorit. Am vorbit deja despre semnificația acestor roade și de aceea nu o voi mai face aici. Mă voi ocupa aici de gândul principal, care este foarte important.

Dacă ne gândim la tot Israelul, (nu numai la rămășița din Ierusalim), va găsi Dumnezeu într-adevăr roade? Avem în cea de-a treia zi a creației, în Geneza 1, un tablou al situației poporului lui

Israel. Vedem acolo cum Dumnezeu eliberează pământul de apă. În Scriptură pământul este deseori un tablou despre ceea ce în lume stă într-o relație strânsă cu Dumnezeu, înainte de toate un tablou despre Israel. Câteodată este un tablou al mărturiei lui Dumnezeu în general. În Apocalipsa pământul este de cele mai multe ori un tablou al Împărăției romane, ținutul creștinismului de nume. În Apocalipsa 13 pământul este un tablou despre Israel. Dumnezeu a separat pământul (așa cum El a ales Israelul dintre toate popoarele din jur), ca prin aceasta pământul să aducă roade, mlădițele tinere din vale și pomii, așa cum găsim aici, vița și rodiile. Despre perioada pe care o găsim prezentată simbolic în Geneza 1, ne-am fi așteptat ca în ziua a treia a creației, deci în perioada de timp a lui Israel (din timpul făgăduinței date lui Avraam și până la cruce) să fi aduse într-adevăr roade pentru Dumnezeu. Însă (am spus de mai multe ori) Dumnezeu a așteptat mereu în zadar după aceste roade. Înțelegi tu ceva despre așteptarea încordată cu care Domnul Isus va reveni pe pământ? El cunoaște rămășița Sa, El a descris-o, El a condus-o. Însă întrebările sunt încă fără răspuns; va fi valea verde? va fi via înmugurită? El iubește de fapt nu numai Ierusalimul, deși este mireasa Sa, ci inima Sa se îndreaptă spre tot poporul Său. El nu a scos din Egipt numai două seminții; El a scos din Egipt douăsprezece seminții, și El va aduce înapoi în țară douăsprezece seminții. Așa spune și Ezechiel 37, că El va uni într-un singur lemn, lemnul lui Iosif (cele zece seminții) și lemnul lui Iuda (cele două seminții). Un împărat va domni peste ei, și ei vor fi un popor în țara lui Israel. Minunat viitor, Domnul Isus va reveni pentru tot poporul (versetul 15-23)!

Am spus »așteptare încordată«. Și aceasta nu este nicidecum o expresie ciudată, căci citim de mai multe ori în Scriptură (Faptele Apostolilor 1 și Marcu 13), că Domnul Isus ca Fiul dependent nu știe când va fi ziua în care El va reveni pe pământ. Despre această zi știe numai Tatăl. De aceea Domnul Isus așteaptă acum la dreapta lui Dumnezeu (Evrei 10,13) până va sosi momentul când El poate să adune această recoltă de la Israel. De aceea înțelegem de ce aici, la sfârșitul acestei secțiuni de mijloc, în versetul 12, urmează acest cuvânt minunat. Au existat diferiți comentatori bisericești care au spus că versetul 12 este unul din cele mai grele versete din tot Vechiul Testament. Nu este așa de greu să-l traducem textual, spun ei, însă atunci iese ceva la iveală care nu se poate nicidecum înțelege. Vedem prin aceasta cât este de greu de înțeles Cuvântul lui Dumnezeu, când nu vrem să vedem, sau nu putem să vedem tablourile pe care Duhul lui Dumnezeu le-a pus în acestea. Căci aici este Duhul lui Dumnezeu, care (spus cu respect) la descrierea miresei și a ceea ce Domnul Isus va întâlni aici pe pământ la reîntoarcerea Sa, a ajuns așa plin de râvnă, că pentru un moment a părăsit vorbirea simbolică și se exprimă aici în vorbire textuală, și de aceea începe să vorbească despre »poporul după voia Mea«. Pentru aceia care până aici nu au văzut nici o vorbire simbolică în această carte, este foarte greu să înțeleagă aceasta, căci există chiar traduceri în care s-a lăsat la o parte cuvântul »popor«, pentru că nu a putut fi înțeles. De aceea vedem că la traducerea Bibliei este necesar nu numai ca cineva să cunoască bine vorbirea de bază, este nevoie și de înțelegerea gândurilor lui Dumnezeu.

»Fără să bag de seamă - spune Mesia aici - dorința Mea M-a dus la carăle poporului unui om ales«. În timp ce El așteaptă până la timpul potrivit, când Dumnezeu va spune în cele din urmă: „Acum poți merge” și El va reveni pe acest pământ, El știe că va întâlni pe mireasa Sa. Dar El va veni și ca să vadă dacă mugurii nucilor au ieșit la iveală și dacă valea este verde, și dacă via a înmugurit și rodiile au înflorit. El caută roade la tot poporul Său. Atunci El va vedea ceea ce El "nu a știut", însă ceea ce a așteptat cu dor, și anume, ceea ce Duhul lui Dumnezeu a realizat în timp ce El a lipsit de aici. Aceasta nu înseamnă că în timp de aproape două mii de ani s-a petrecut o lucrare în cele zece seminții, nici măcar în cele două seminții, însă minunea va consta în aceea, că în acești puțini ani, înaintea și în timpul revenirii Sale, poate că din Israel se vor converti mult mai mulți oameni decât în toate sutele de ani ale perioadei creștine. Cât de mult vor înmuguri în acest timp scurt! Este așa ca și cum un țăran ar ieși la câmp ca să vadă dacă grâul a încolțit, și când ajunge la ogor vede că lanurile de grâu sunt coapte pe deplin. Aceasta este, vorbind omenește, surpriza pe care o va găsi Domnul Isus aici. »Fără să-Mi dau seama, sufletul Meu S-a oprit la carele poporului Meu ales«. Poți tu să înțelegi ce înseamnă pentru inima Sa, că El poate să găsească aici pe pământ un popor ascultător? Acum 1900 de ani nu a găsit nici un popor după voia

Sa. De fapt, așa se părea. În Ioan 6 se spune că ei au vrut să-L facă Împărat, însă El știa ceea ce era în inima oamenilor (Ioan 2) și nu S-a încrezut în ei. Da, pe când El a intrat în Ierusalim, ei L-au întâmpinat cu slava împărătească. Ei L-au așezat pe un măgăruș, au rupt ramuri de palmier, și-au așternut hainele pe pământ și au strigat: »Osana!«. Dar ce a spus Domnul Isus? »Ierusalime, Ierusalime,...de câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ai vrut« (Matei 23,37). Acesta nu era un popor ascultător; părea numai în afară să fie așa, căci aceiași oameni, cu puține zile mai târziu, au strigat: »Răstignește-L!« Când însă va reveni, El va întâlni într-adevăr un popor ascultător, un popor care este gata pe deplin, ca să-L primească, și acesta va striga, așa cum spune Psalmul 24: »Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei!« Rămășița va spune despre El: »Și în Maiestatea Ta apără adevărul, blândețea și neprihănirea« (Psalmul 45,4). Atunci El va călători în »carul Său de slavă«, nu înconjurat de un popor care pare să-L primească, ci de un popor ascultător.

După aceasta dorește inima Sa, și aceasta El nu a întâlnit niciodată aici pe pământ. Atunci însă ei Îl vor primi realmente, și cuvintele din Psalmul 118 se vor pronunța din nou în adevăr: »Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului« (versetul 26). Atunci Domnul Isus se va lăsa primit de ei. Atunci El nu va mai plânge, când va intra în Ierusalim, ci se va bucura de poporul Său ascultător. Acest text ne amintește de cuvintele importante din Psalmul 110, unde același cuvânt este întrebuințat în textul original. Acolo se spune, în primul verset, unde este Domnul Isus acum: »Domnul a zis Domnului Meu: șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale!« Acolo este Domnul Isus acum, proslăvit la dreapta lui Dumnezeu, El așteaptă acolo, până când Dumnezeu va spune: acum a sosit timpul ca să Te cobori pe pământ și să vezi dacă a înflorit grădina cu nuci. Vedem mai departe în Psalmul 110: »Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” Poporul Tău este plin de înflăcărare, când Îți aduni oștirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine«. Exact aceasta găsim aici. El va întâlni un popor ascultător, care-L va primi; fii și fiice care-L vor așeza pe carul împărătesc, ca să-L ducă în Ierusalim. Ce va fi aceasta pentru inima Lui, pentru El, Cel care aici pe pământ a fost alungat, care numai în exterior se părea că este primit. Însă El, care cercetează inima și răunchii, știa ce este în inima lor. Ei Îl slăveau în exterior, pentru lucrurile pe care le-a făcut între ei, din cauza semnelor și minunilor; însă ei nu-L iubeau cu adevărat. Ei nu erau ascultători: ei »n-au vrut«, așa cum spune Domnul Isus. De aceea a spus Domnul Isus: casa voastră va fi lăsată pustie, până când veți spune aceleași cuvinte pe care le-ați spus acum. Însă atunci le veți spune de bunăvoie: »Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!« (Matei 23,38,39).